

Ota Filip

K článku Rudolfa Grulich v „Sudetendeutsche Zeitung“

Český tisk i jiné sdělovací prostředky dělají chybu, tvrdil jsem do včerejška, že se často zaplétají do diskuzí, třeba se „Sudetendeutsche Zeitung“, „orgánu“ sudetoněmeckého landsmannschafu v Mnichově. Někdy však k nehoráznostem, které tento týdeník tiskne, nelze mlčet. Mám na mysli článek Rudolfa Grulich, dnes cosi jako hlavního ideologa sudetoněmeckého landsmannschafu a jeho vztahu k Čechům, který pod titulkem „Verzicht auf Rache und Vergeltung, aber nicht auf das Recht“ („Zřeknutí pomsty a odplaty, ale ne nároku na spravedlnost“) vyšel na první a druhé straně v „Sudetendeutsche Zeitung“ dne 4. srpna 2006.

V úvodu článku Rudolf Grulich tvrdí, že už v roce 1950, kdy sudetští Němci odhlasovali v Bavorsku tak zvanou „Chartu z domovů po konci druhé světové války vyhnáných německých krajanů“ (Grulich má na mysli své krajanů vysídlené po roce 1945 z Polska a z Československa) a slavnostně vyhlásili, že se zřikají pomsty a odvety, čímž prý prokázali svůj přerod v demokraty a jednou pro vždy se zbavili své povětšinou nacistické minulosti.

Rudolf Grulich staví zřeknutí se nároku na pomstu a odvetu - nepochybně měl na mysli pomstu a odvetu za odsun Němců z Polska a z Československa – jako příklad křesťanské mravnosti, zapomíná však, že v roce 1950, kdy sudetští a z Polska odsunutí Němci svou Chartu v Bavorsku odhlasovali, museli se pomsty a odvety veřejně zřici, protože jinak by jim Američané, tehdy okupační velmoc, i západoněmecká vláda, nepovolili založení Sudetoněmeckého Landsmannschafu, tehdy ještě z velké většiny pod komandem bývalých Henleinovců, po roce 1938 nacistů ze Sudet. Grulich v shora uvedeném článku „překvalifikoval“ hbitě politickou nutnost, usnadňující společný život různých národností a národů, na sudetoněmeckou ctnost.

Škoda však, že se „sudetoněmecká národnostní skupina“ nezřekla pomsty a odplaty jako nástroje „politického boje“ ještě v Československu v roce 1938 a potom za vlády Adolfa Hitlera, ale až se zpožděním patnácti let, a to když je dějiny za jejich pomatení nacistickou ideologií už krutě potrestaly. V tomto případě vidím určitou souvislost, ironicky řečeno i „příbuznost“, s četnými českými bývalými straně oddanými komunisty-stalinisty, dnes demokraty jako řemen: Také oni se přerodili na demokraty až tehdy, když po roce 1989 skončili – použiji terminologii bývalých bolševických „agitpropů“ – na smetišti dějin.

Rudolfovi Grulichovi však v uvedeném článku nejde tak ani o zřeknutí se pomsty a násilí jako odvety za odsun, ale o nehorázný útok na přední představitele a hodnostáře české katolické Církve, hlavně však na monsignora dr. Jana Šrámka, v letech 1940 až 1945 předsedy Benešovy exilové vlády v Lodýně, prý zloducha, který už v Anglii připravoval odsun - Grulich mluví o vyhnání – Němců z poválečného Československa. Šrámkovi nemůže sudetoněmecký historik a znalec problémů evropských menšin přijít na jméno a označuje ho jako „Vertreibungspremier“, česky hanlivým opisem „ministrský předseda pro vyhnání“.

Jako skoro všichni sudetoněmečtí historikové, tak i Grulich v zápalu protičeského zanícení zapomíná na základní fakt: Když v roce 1942 československá vláda v Londýně diskutovala o poválečném transferu části nebo i většiny nacistickým bacilem nakaženého německého obyvatelstva z Československa, tak už nejméně půl roku před tím - jaká absurdita dějin! – oznámil tehdejší říšský protektor, generál SS, Reinhard Heydrich, dne 3.10.1941, tedy krátce po svém příchodu do Prahy, ve svém přísně důvěrném referátu, předneseném v Černínském paláci na konferenci předních gestapáků i funkcionářů nacistické strany ze Sudet, svůj plán na poválečné řešení české otázky: Až na „rasově nezávadné“ Čechy, vhodné ke germanizaci, bude po vítězství „třetí říše“ celý národ vystěhován na Sibiř. Heydrich doslova řekl: „Der Tscheche hat in diesem Raum letzten Endes nichts verloren...“¹

¹ _esky: _e_i nemají v tom prostoru (Heydrich m_l na mysli _echy a Moravu) konec konc_ co pohledávat...

Když se text této přísně utajené Heydrichovy řeči dostal oklikami do Londýna, vzbudil v československé exilové vládě zděšení. O půl roku později 1942 bylo v Londýně - právě tak jako už v listopadu 1941 v nacistickém Berlíně a v tak zvaném Protektorátu Čechy a Morava - rozhodnuto, že po válce budou muset buď Češi nebo sudetští Němci Čechy a Moravu opustit.

Tehdy nezbývalo nic jiného než počkat, jak válka dopadne...

Za odsun – autor článku v „Sudetendeutsche Zeitung“ mluví zásadně jen o vyhnání – volá Rudolf Grulich před soud dějin nejen dr.Šrámka, ale i další hodnostáře české katolické Církve, jejichž mravní poklesek vidí ještě dnes ve faktu, že vlivní čeští biskupové a arcibiskupové, jako třeba jako olomoucký arcibiskup Prečan, pražský arcibiskup Korda i jeho nástupce Kašpar, doporučili českým lidovcům, aby v prezidentských volbách dali své hlasy dr. Benešovi. I později se prý čeští duchovní, hlavně však zase dr. Šrámek, dopustili, tvrdí Grulich, skoro politického zločinu, když v londýnském exilu podporovali československou vládu dr. Beneše. Kardinálovi, pražskému arcibiskupovi Josefovi Beranovi, připomíná a nemůže odpustit jeho výrok z roku 1945, že „odsun Němců byl nutný“. Všechny tehdejší české biskupy a představitele katolické Církve sudetoněmecký historik zatracuje i proto, že se jako jeden muž nepostavili proti odsunu sudetských Němců z Česko-slovenska. Rudolf Grulich se v článku navíc pozvedává do role všemi ctnostmi a mravností vybaveného soudce nad českými duchovními a nad českou katolickou Církví, svolává na ní hromy a blesky, kvalifikuje české církevní hodnostáře jako sluhy dr. Beneše a navaluje na českou katolickou Církev odpovědnost za neštěstí, které sudetské Němce v roce 1945 postihlo.

O hanebné úloze, kterou představitelé sudetských Němců a většina sudetoněmeckých „krajanů“ hráli od nástupu Hitlera k moci v roce 1933 pod komandem nacistů v Československu a na zločiny nacistického Německa Rudolf Grulich však zřejmě úmyslně zapomíná. Odsun líčí, jako by zcela nevinné sudetské Němce postihl - jak se česky říká – zčista jasna, jako blesk z jasného nebe, jako by se před odsunem nekonala nacisty rozpoutaná druhá světová válka, jako by nebyly koncentráky, nacisty organizované vyvražďování tak zvaných „méněcenných ras“ a jako by Češi zapomněli své velké trauma, 15.březen 1939, kdy Hitler obsadil zcela bezmocné Čechy a Moravu a zřídil tisíckrát prokletý Protektorát pod panstvím nacistů. Tehdy, v březnu 1939, se ze sudetoněmecké strany neozval ani jeden protest proti znásilnění celého českého národa, ani jeden hlas proti tomu, že Češi v tak zvaném Protektorátu ze dne na den pozbyli právo na sebeurčení, po němž sudetští Němci do podzimu 1938, kdy je prý Hitler „osvobodil“ z československého područí, tak naléhavě volali.

Sudetoněmecký historik zapomněl na vlajky s hákovými kříži, které na podzim roku 1938 vyvěsili v „osvobozených Sudetech“ z věží svých kostelů nejen katoličtí, ale i evangeličtí duchovní a na fakt, že už na podzim v roce 1938 přešla „návratem do říše“ nadšená většina sudetských Němců, sdružených v době první republiky v katolicky nebo křesťansky orientovaných stranách, s vlajícími kostelními prapory pod hákové kříže a z Kristova do Hitlerova tábora a že do května 1945 se naši bývalí německy mluvící krajané v kostelech modlili za vítězství německých zbraní, za vůdce Adolfa Hitlera, aby ho „prozřetelnost“ ochránila.

Před každou hodinou náboženství, v Sudetech od obecné školy až po gymnasia, zvedl po vstupu do třídy katecheta, katolický nebo evangelický duchovní pravici, pozdravil žáky „Heil Hitler!“ a teprve potom přišel na řadu Otčenáš...

Tímto zjištěním nechci vyvažovat nebo relativizovat výroky českých církevních hodnostářů, kteří v roce 1945 propadli všeobecné protiněmecké hysterii a nechali se v souvislostech s odsunem, který v počáteční fázi probíhal doprovázen zcela zbytečnými krutostmi, strhnout k projevům, které nelze označit jako křesťanské a vůbec neodpovídaly Kristovu učení „miluj svého bližního jako sebe samého“.

Ale chápu, že milovat v roce 1945 naše bližní – sudetské Němce – bylo i pro duchovní zatrápeně těžké...

Grulichův článek v prvním srpnovém čísle „Sudetendeutsche Zeitung“ je už více než nehorázný, je – s odpuštěním – hlou-pý, což je v politické žurnalistice více než jen nezodpovědná zlomyslnost.

Naši církevní hodnostáři by se proti Grulichově článku měli ozvat. Před rokem přijal na Sudetoněmeckém dnu jeden český biskup - nebudu ho jmenovat – tak zvanou Karlovu cenu, kterou Sudetendeutsche Landsmannschaft v Mnichově uděluje osobnostem, které se zasloužily o porozumění mezi sudetskými Němci a Čechy. Myslím si, že teď, po Grulichově článku, by český biskup měl Karlovu cenu vrátit, mlčky a bez velkých gest...

